

Ján Adamus

Ktorou cestou sa vydáš?

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Nech sa vám srdce nevzrušuje! Veríte v Boha, verte aj vo mňa... V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Keby to tak nebolo bol by som vám povedal, že vám idem pripraviť miesto?! Keď odidem a pripravím vám miesto, zasa prídem a vezmem vás k sebe, aby ste aj vy boli tam, kde som ja. A cestu, kam idem, poznáte.“ Tomáš mu povedal: „Pane, nevieme, kam ideš. Akože môžeme poznať cestu?!“ Ježiš mu odpovedal: „Ja som cesta, pravda a život...“

(Jn 14, 1- 12)

V starogréckej mytológii sa môžeme dočítať o udatnom hrdinovi Herkulovi. Jeden mýtus o ňom hovorí, ako bol raz zahĺbený do myšlienok a prišli k nemu Čnosť a Nerest'. Nerest' mu hovorí: „Vidím, že rozmýšľaš, na akú cestu sa máš dať. Keď si vyberieš tú moju, bude pre teba radosť žiť.“ Herkules sa jej spýtal, ako sa volá a ona na to: „Priatelia ma volajú blaženosť a nepriatelia hriech.“ Potom k nemu pristúpila druhá – Čnosť a povedala: „Nechcem ťa klamať. Bez boja a námahy nič nedosiahaš. Keď pôjdeš so mnou, budeš musieť veľa pretrpieť. Ak budeš chcieť získať slávu, musíš iným dobre robiť. Ak chceš úrodu, musíš usilovne obrábať zem. Ak chceš byť silný, musíš striedmo žiť.“

Tak ako Herkules, aj my sa často v živote musíme rozhodovať, ktorou cestou budeme ďalej kráčať. Je naozaj veľké množstvo ciest, ktoré sa nám núkajú. Všimnime si ale dnešnú Ježišovú poznámku: „Ja som cesta, pravda a život.“ Každá cesta niekam vedie. Aj Herkulove cesty mali svoj cieľ, jedna končila v hriechu, iná v čnosti. Kam vedie Ježišova cesta? V dnešnom evanjeliu nám odpovedá na túto otázku: „V dome môjho Otca je mnoho príbytkov. Idem vám pripraviť miesto.“ Teda, Ježišova cesta vedie do večných príbytkov nášho nebeského Otca. Ved' aj preto prišiel na tento svet, aby ľudia mali život a mali ho v hojnosti. Život krásny, život s Bohom. A pretože iba Boh je Životom, Kristus prichádza na tento svet a zomiera za nás, aby sme aj my mohli byť účastní na Božom živote. Lebo taký bol úmysel Stvoriteľa. Ľudia mali žiť večne a mali byť blažení. Ich

život nemal poznať bolesť, utrpenie a smrť. Lenže človek sa sám svojou vzbúrou vylúčil z Božieho príbytku a zatvoril si ho pred sebou. Nebyť Krista, vlastnými silami by sme sa doň nikdy nemohli vrátiť. To že je pravda, Ježiš zdôrazňuje apoštolom pri Poslednej večeri: „Idem vám pripraviť miesto.“ Keď dohovoriť, odišiel od nich, aby sa dal pribiť na drevo kríža a týmto utrpením a smrťou pripravil im a aj nám príbytok v dome svojho Otca. O kráse tohto príbytku nemôže byť pochýb. Ved' keď Boh už na tejto zemi nám dal toľko krásy ako je v prírode – hory, lúky, kvety, detské oči, o koľko krajší príbytok musí byť ten večný, v nebi. Apoštol Pavol ho mohol aspoň na chvíľu vidieť a zanechal nám o ňom toto svedectvo: „Ani oko nevidelo, ani ucho nepočulo, ani do ľudského srdca nevystúpilo, čo Boh pripravil tým, ktorí ho milujú.“ Predstavte si, že Boh chce tento príbytok dať všetkým. Povedzte, kto by netúžil po ňom? Kto by netúžil po tejto kráse? Všetko je vlastne pripravené a zariadené, treba sa nám iba uberať Ježišovou cestou, žiť podľa Ježišovej pravdy a ak to splníme, potom nám už nič nebráni žiť Ježišov život v Bohu. K Bohu má viesť cesta nášho života. Od neho sme vyšli a k nemu sa vraciame. Ale iba jedna cesta k Bohu je správna, tá, ktorú nám ukázal Ježiš Kristus. Zahľadme sa preto do hĺbin našej duše a pýtajme sa seba samých: „Kam ideš? Kam smeruješ? Po akej ceste to vlastne kráčaš?“ Je pravda, že cesta k Bohu je namáhavá. Aj Ježiš to vedel, preto povedal: „Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú!“

Ježiš mi dnes kladie otázku: „Ktorou cestou sa vydáš?“ Naše rozhodnutie nech je jasné. Nech je to Ježišova cesta, cesta za ním. Aj keď je ťažká a namáhavá. Herkules sa nerozhodol pre ľahký život hriechu, ale si vybral statočný život čnosti, život plný práce za dobro iných. Grécka mytológia ho za tento jeho postoj k životu oslavuje ako hrdinu, a na hrdinov sa nezabúda. Dokážme v tomto týždni dať jasný signál, že jediná schodná cesta pre nás je tá Ježišova. Cesta bez hriechu, cesta statočného života a v Božích očiach budeme hrdinami.

Svätý Ján Nepomucký
Galéria mesta Bratislava

*Kráľ vekov, Pane, Boží Syn,
ty láska Otca odveď,
na obraz svoj si utvoril
Adama ako človeka.*

*A keď ho diabol oklamal,
nepriateľ rodu ľudského,
ty si si z Panny telo vzal,
aby si trpel pre neho.*

*Stal si sa pre nás človekom,
býval si s ľuďmi na zemi,
aby si z ľudí, Spasiteľ,
zmyl vinu v krstnom prameni.*

*Ty z lásky k nám si vystúpil
na drevo kríža potupné
a svojou krvou splatil si
za našu spásu výkupné.*

*Ty si vstal z mŕtvych, Kriste náš,
a v sláve Otca slávu máš;
a že nás vzkriesiš všetkých raz,
to pevne verí každý z nás.*

*Ježišu, ty buď naveky
nám veľkonočnou radosťou,
pridruž nás k svojmu víťazstvu
znovuzrodených milosťou.*

*Tebe buď sláva, Ježišu,
ktorý si slávne z mŕtvych vstal;
Otcovi, Duchu Svätému
nech večne zuní pieseň chvál.
Amen.*

HYMNUS- Vešperý vo férie Veľkonočného obdobia

Ohňom mi prepáľ srdce

Ž 26, 2: Skúmaj ma, Pane, a skúšaj, ohňom mi prepáľ srdce aj myseľ.

Dobrý Bože, ďakujem ti, že každý deň smiem prichádzať k tebe. Velebím ťa za túto chvíľu, v ktorej sa môžem s dôverou obrátiť k tebe aj s najťažšími otázkami, problémami a modliť sa.

Jednou z najťažších vecí, ktoré doliehajú na nás v našom svete, je utrpenie nevinného.

Z jednej strany sa mi situácia nevinného javí veľmi dobrá. Nevinný totiž smie žiť zo svojej nevinnosti, teda z dôvery, že ty nevinného uchrániš. Môže žiť z dôvery v čisté svedomie a z pokoja, aký nevinnosť vnáša do svedomia človeka. Z druhej strany viem, že utrpenie nevinného patrí k najbolestnejším, najcitlivejším, najproblematickejším a k najtragickejším skutočnostiam života. Utrpenie nevinných vždy dojímal a roztrpčovalo. Utrpenie nevinných prebúdza súcit a nenávisť, stávalo sa skúškou a obetou.

Viem, že Ježiš, tvoj Syn a náš Pán, bol celkom nevinný, nik ho nemohol obviniť z hriechu, a predsa prešiel ohňom utrpenia. Nebránil sa mu, veď povedal: *Nato som prišiel a Otče, osláv svojho Syna.* Žil z dôvery v teba, svojho Otca. A hoci ti bol rovný, *uponížil sa a stal sa ti poslušným vo všetkom až po smrť na kríži.* V utrpení sa naučil poslušnosti. To však neznamená, že utrpenie bolo pre neho ľahkou záležitosťou. Skutočne trpieť nikdy nie je ľahké. Realita utrpenia tvojho Syna sa prejavuje v úprimnej a pokornej modlitbe: *Otče, ak je možné, odnám odo mňa tento kalich.* Aj v najťažšej chvíli žije z dôvery: *Otče, nie moja, ale tvoja vôľa nech sa stane.*

Bože môj, viac ako na svoju nevinnosť chcem a môžem sa odvolať na dôveru v teba.

Aj ako nevinný môžem trpieť.

Hoci, ak som úprimný a pravdivý, nikdy nie som úplne nevinný ako ty, aj keby som si nebol vedomý nijakého previnenia. Predsa môžem, ba musím so žalmistom volať: *Odpusť mi viny, ktoré si neuvedomujem, a so svätým Pavlom vyznať: Ničoho nie som si vedomý, ale to ma neospravedlňuje.* Viem však, že ľudsky a duchovne môžem dozrievať práve cez nejedno utrpenie, ak mi nebude chýbať dôvera v teba.

Môj Bože, s pokorou sa obraciam k tebe a prosím: *Ohňom mi prepáľ srdce.* Nie preto, aby si sa presvedčil o mojej nevine, veď ty lepšie vieš, ako je to so mnou. Ale prepáľ mi srdce ohňom svojej lásky, svojej pravdy, ohňom svojho Ducha a svojho Srdca, aby som ťa vždy miloval, oslavoval a velebil na tvoju česť a slávu.

Josef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Slávnosť prvého sv. prijímania: V nedeľu pri sv. omši o 11:00 hodine deti po prvý raz budú prijímať Pána Ježiša. Na dvore fary sa zídeme o 10:40 hod. Odtiaľ o 10:55 bude sprievod do kostola.

Možnosť sv. spovede: V sobotu 20.5. bude sv. spoveď detí. Chlapci o 9:00 hod., dievčatá o 9:30 hod.

Sv. spoveď rodičov a rodinných príslušníkov môže byť v utorok po sv. omši - od 18:45 a vo štvrtok 17:15 - 18:00 a od 18:45. Prípadne aj v piatok alebo v sobotu po spovedi detí.

Príprava kostola na slávnosť: V piatok 19.5. bude sv. omša ráno o 8:00 hod. Popoludní budú rodičia prvoprijímajúcich detí upratovať kostol. Rodičia detí pripraví i kvetinovú výzdobu. Ďakujem im za ochotu.

Zbierka na seminár: Vyzbierali sme a odoslali 600 eur. Nech vám Pán odmení vašu štedrosť.

Želám ti chuť do čítania

Izidor zo Sevily (560 - 636) bol biskupom a cirkevným učiteľom. V jeho dobe boli knihy vzácnosťou, kníhtlač ešte nebola objavená. O to viac je prekvapujúce, čo napísal o čítaní. Myslel, samozrejme, ručne napísané antické pergamenové zvitky.

„Kto chce byť stále pri Bohu, musí veľa čítať a modliť sa. Keď sa modlíme, rozprávame sa s Bohom, keď čítame, hovorí Boh ku nám. Modlitbou sa očisťujeme, čítaním sa vzdelávame. Obe činnosti sú dobré, ak prebiehajú súčasne. Ak nie, modlitba je lepšia ako čítanie.“

Hovorí sa, že kniha je priateľ, ktorý odhalí tvoje schopnosti. Je svetlom v temnote a potešením v samote. Aké pravdivé!

Želám ti chuť do čítania dobrých kníh. Sprostredkujú ti iný svet, unesú ťa do kráľovstva fantázie, poučia a uvoľnia, robia ťa zvedavým a múdrom. Nechaj sa povzniesť čítaním!

Adalbert L. Balling „Želám ti anjela“

Sväté omše v 5. Veľkonočnom týždni - (A)

15.V. pondelok

09:30 *Kňazská rekolekcia. Sv. omša v Marianke*

16.V. utorok

18:00 *Za ť rodičov Kulifajových a dcéru Annu*

17.V. streda

18:00 *Sv.omša v Štefanovej*

18.V. štvrtok

18:00 *Za ť Imricha Fajkusa*

19.V. piatok

08:00 *Za ť Karola Peška a jeho rodičov a svokrovcov*

Upratovanie kostola: *rodičia prvoprijímajúcich detí*

20.V. sobota

08:00 *Za ť sestru*

21.V. 6.Veľkonočná nedeľa

08:00 *Za farníkov*

Lektori: *Setnická G., Blahová M.*

11:00 *Za prvoprijímajúce deti a rodičov*

Lektori: *Polakovičová Z., Hajičková M.*

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

15.V. pondelok	Sv. Žofia, panna a mučenica
16.V. utorok	Sv. Ján Nepomucký, kňaz a mučeník - Sp
17.V. streda	Sv. Paschal Baylonský,
18.V. štvrtok	Sv. Ján I., pápež a mučeník - Esp
19.V. piatok	Sv. Peter Celestín V., pápež, sv. Urban I.
13.V.sobota	Sv. Bernardín Sienský, kňaz - Esp

ĽUDSKÝ ČLOVEK

Zmyšľajte tak ako Kristus Ježiš:

On, hoci mal božskú prirodzenosť, nepriďžal sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal [si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný ľuďom a podľa vonkajšieho zjavu bol pokladaný za človeka.

(Flp 2,5-7)

Keby svätý Tomáš Akvinský nenapísal a nepovedal nič viac ako „Gratia supponit naturam. (Milosť predpokladá prirodzenosť),“ mohol byť vyhlásený za svätého. Je to jedna z najdôležitejších viet duchovného života. Žiaľ, dnes už dávno zabudnutá.

(Max Kašparů, trvalý diakon a lekár)

Skôr, než budeme uvažovať nad samotnými čnosťami, uvažujme nad ľudskosťou. Ponajprv som človekom a potom tým všetkým ostatným: veriacim, otcom, matkou, kňazom, rehoľníkom... Občas som svedkom toho, že veriaci kresťan sa správa akosi neľudsky. Ako môžem byť dobrým kresťanom, ak nie som dobrým človekom? Svätý Tomáš Akvinský povedal jednu úžasnú pravdu:

„Gratia supponit naturam. - Milosť predpokladá prirodzenosť.“ Milosť stavia na prirodzenosti. Ľudskosť je základom pre všetko ostatné.

A teraz môžeme uvažovať nad tým, čo rozumieme ľudskosťou. Čo to znamená, keď o niekom povieme, že je ľudský? Veď všetci sme ľuďmi. Azda je niekto viac človekom? Všetci sme ľuďmi, no nie vždy sa ako ľudia správame. Nie nadarmo niekedy hovoríme o niekom, že je ako zvieru. Ľudskosťou rozumieme to, čo patrí výsostne človeku a čo ho odlišuje od všetkého ostatného stvorenstva. Je to schopnosť myslieť, spoznávať veci a súvislosti, cítiť, milovať, tvoriť a zdokonaľovať sa, obetovať sa dokonca až tak, že človek pre ideály prekoná aj najsilnejší pud sebazáchovy. Byť ľudský znamená používať svoj rozum aj srdce. Vychádzať zo seba a stretať sa s inými v normálnej komunikácii, odovzdávať si isté hodnoty. Byť jednoducho normálnym človekom a vidieť aj iných ako ľudí, seberovných. Neľudský človek je ten, ktorý nepoužíva rozum ani srdce a necháva sa viesť svojimi pudmi. Necháva sa ovládať vášňami a zlom, voči iným sa správa zle, nevie normálne komunikovať, vrieska na iných, ubližuje im - jednoducho je neľudský. Len si spomeňme na neľudské správanie, o ktorom hovoria tí, čo prežili nacistické koncentračné tábory, alebo komunistické gulagy v bývalom Sovietskom zväze, či komunistické žaláre v bývalom Československu aj v iných komunistických krajinách. Tam robili dozorcov (bacharov) skutočne neľudskí ľudia; takí, čo nemali cit, akoby to boli ľudia bez hanby, cti a svedomia.

Preto sa usiluj, byť najprv človekom. Vždy používať rozum aj srdce. Pri všetkom poriadne premýšľaj a nehanbi sa za svoje city. Veď je to normálne a ľudské.

Ježišu, aby si nás vykúpil, stal si sa človekom. Bol si nám podobný vo všetkom, okrem hriechu. A akým si bol človekom. Bol si tak ľudský, ako nikto iný. Bol si múdry, no zároveň veľmi citlivý a vnímavý. Veď si plakal, keď zomrel tvoj priateľ Lazár, Veľa si sa s ľuďmi rozprával, bol si vnímavý na ich potreby, pomáhal si chorým a biednym -bol si naozaj ľudským. Pomôž aj mne, aby som bol hlavne človekom, normálnym a ľudským, vnímavým a citlivým.

Marián Sivoň „Moderný svätý“

Duchovné záhrady sa líšia od záhrad pozemských. Tu trne ostávajú a ruže vädnú. Tam trne miznú a ruže ostávajú večne.

Sv. František Saleský

Za Ježišových čias kvitlo v záhrade istého boháča vo Svätej zemi množstvo kvetov. Jedného dňa sa ľalia opýtala ostatných kvetov na Ježiša Krista, lebo pán domu ho mimochodom spomenul, keď obdivoval jej rozkvitnutý kalich.

Žiarivo červená ruža jej povedala: „Nepoznám ho. Musí to byť nejaký sedliak, pretože som videla už všetky kniežatá sveta.“

Malý voňavý jasmín povedal: „Ani ja som ho nikdy nevidel, hoci ani živá duša neprejde okolo mňa bez toho, že by neprivoňala k mojim malým kvetom.“

„Ani ja“ pridala sa chladná, bezcitná kamélia, „aj keď som spočívala na hrudi toľkých krásnych mužov a žien“.

„Musí sa mi podobat“ začala znovu ľalia, „lebo môj pán si nášho spomenul, keď ma ráno zazrel.“

Vtedy povedala fialka: „Je medzi nami niekto, kto ho istotne videl - náš úbohý brat bodliak. On pozná každého, kto prejde okolo neho. Hoci pokorne rastie v prachu, predsa je nežný ako kvet mojej farby.“

„Máš pravdu,“ povedala ľalia, „bodliak ho istotne pozná. Ale nehodí sa k nám, pretože má trne a trhá nimi vlnu oviec, keď ich stáda prechádzajú okolo.“ A prívetivým hlasom zavolala smerom k ceste: „Brat bodliak, úbožiačik, ľalia sa s pýtuje, či poznáš Krista.“

Vietor priviaval unavený, zlomený hlas bodliaka:

„Áno, šiel tadeto a dotkol som sa jeho rúcha.“

„A je pravda, že sa mi podobá?“

„Len trochu. Lebo ty priveľmi dvíhaš hlavu a on ju mal sklonenú. Ale jeho plášť je snehobiely ako ty. Môžeš byť šťastná, že sa mu podobáš.“

„Povedz, bodliak, aké má oči?“ Bodliak na jednom zo svojich výhonkov otvoril modrý kvietok. „A čo nosí na hlave ako veniec, keď prichádza jar?“ Bodliak vztýčil svoje trne.

„To je ale strašný veniec,“ povedala kamélia. „Ruží možno prepáčiť jej malé trne, ale tieto tu sú ako trne kaktusu!“

„A aká je jeho láska?“ pokračovala ľalia zmätene.

„Ten Kristus miluje takto,“ povedal bodliak a rozprášil svetlé lupienky zvädnutej korunky kvetu na všetky strany.

„Napriek všetkému by som ho chcela spoznať“ povedala ľalia. „Ako by sa to dalo urobiť, brat bodliak?“

Ten ticho odpovedal: „Aby ste zachytili jeho pohľad, musíte sa stať bodliakom na kraji cesty. Pretože keď šiel okolo, pošepkal mi: Blahoslavený si, lebo kvitneš v prachu a potešíš pohľad pútnika.“ A dodal: „Ani len pre tvoju vôňu sa nezastaví v boháčovej záhrade, pretože on cítil v povetrí inú vôňu, vôňu zraneného ľudstva.“

Ale ani jeden zo záhradných kvetov sa nechcel stať bodliakom, ani ľalia, ani ruža, ani jasmín, ani kamélia/ ani fialka. A tak ako kniežatá a mocní tohto sveta, ktorí sa zdráhali nasledovať ho cez vyschnuté údolia, nikdy Krista nespoznali.

Bože, daj mi silu podľa miery môjho utrpenia. Cítim, že v tejto chvíli už nevládzem. Nebojím sa však, lebo moja sila rastie s pribúdajúcim utrpením.

Sv. Terézia z Lisieux

Max Rosler „Skoré uzdravenia“

Farár, nechýba vám žena? Chýba! Každému mužovi chýba!

Poslednú noc pred tým, ako som prišiel do seminára, som išiel na noc k františkánkam. Teraz to už môžem priznať. Matka predstavená sa ma pýtala: „A prečo práve k nám?“ Hovorím: „Iba tak...“ Potreboval som stráviť noc v kaplnke, preto som išiel k nim. To som jej však nepovedal.

Zišiel som do kaplnky a celú noc som sa modlil. Za čo? V duchu som v kaplnke zavesil na klinec kimono. Hovorím si: Už je koniec. Amen. Skončil si s karate. Na ďalší klinec som zavesil pušku. Je koniec, poľovníctvo sa skončilo. Na ďalší klinec som zavesil koňa, klinec sa nezohol. Na piaty som zavesil dievča a klinec sa ohol. Čo teraz? Bože, ak nebudeš pri mne stáť, ja to nezvládnem.

Raz sa ma pýtala jedna redaktorka: „Pán farár, a nechýba vám žena?“

„Chýba!“

Zalapala po vzduchu. „Čo... čo ste to povedali?“

„Každému mužovi chýba žena.“

„A čo vtedy robíte?“

„Sadnem na koňa a idem k Panne Márii.“

„Kde?“

„Do Levoče. Idem a vraciam sa nazad v noci o druhej, tretej nadržanom. Chlapi sa mi smejú: Kobyla slepá, farár slepý, ako trafíte?“

Ženský prvok mi chýba aj ako farárovi. Priznám to pred celým kostolom. Boh takto stvoril a zakódoval muža, že mu jednoducho chýba žena. Nie sme rambovia ani supermani. Aj mne chýba žena. Nie na sex, ale aby som mal niekoho, koho môžem mať rád.

Hovorím bratovi „Pozri, privinieš si k sebe ženu a dobíjaš baterky. A čo mám robiť ja? Objat' kobyľu alebo strom?“ Tak som si našiel iný spôsob. Nasadnem na koňa a idem za Pannou Máriou.

Ak kňaz nenájde cestu k Božej Matke, je to stratený prípad. Je po ňom, sám sa odstreľí. Tento ženský prvok si dopĺňam u Panny Márie. Boh stvoril muža a zakódoval v ňom, že mu chýba ženský prvok. To rebro mi chýba.

Nešiel som za farára, lebo nenávidím ženy. To nie je pravda.

Keď som bol v kaplnke, najťažšie sa mi na klinec vešalo dievča. Ráno som bol mokrý a spotený. Nevyspatý som išiel do seminára. „Bože, pomôž mi, máš pár rokov na to, aby si to nejako vyriešil. Ja sám to nedokážem.“

Vtedy, keď priznáš svoju farbu, keď priznáš svoju slabosť, Duch Svätý je s tebou! Neboj sa byť úprimný pred Ježišom. Vtedy si naozaj pokorný a pokorná! Priznaj sa, čo ti chýba. Najideálnejšie cez Pannu Máriu, Božiu Matku.

Farár Marian Kuffa „Kazateľnica život“

Pokora spočíva v tom, že pred Bohom takmer zničíme a vyprázdňime svoje srdce, aby sme v ňom uvoľnili priestor Bohu!

Sv. Vincent de Paul

Slobodní pre lásku

Jednou z najvznešenejších, ale aj najchúlostivejších tém ľudského života je téma slobody.

Všetci o nej hovoria, všetci si na ňu nárokujú, všetci ju chcú obhajovať. Mnohokrát sa však zabúda, že ľahšie je vyžadovať ju, ako ju užívať. Aby sme ju získali, na to niekedy stačí zdvihnúť hlas. No správne ju užívať, to je už iná vec. Vyžaduje si to námahu a obeť.

Keď pozorujem, ako mnohí ľudia slobodu zneužívajú, v jej mene páchajú zlo, zabíjajú, brutálne likvidujú blížneho, vyvolávajú vojny, často sa sputujem: prečo človek, ktorého Boh stvoril slobodného, používa slobodu, tento veľký dar, proti svojim bratom a proti samému Stvoriteľovi?

Presvedčila ma takáto odpoveď: Pán podstúpil riziko slobody, pretože chcel, aby človek, stvorený na jeho obraz a podobu, bol schopný milovať. Človek, ktorý nie je slobodný pre lásku, nemôže povedať Bohu, ani nikomu inému: „Milujem Ťa.“

Vďaka tejto odpovedi pochopíme, že najlepší spôsob, ako užívať slobodu, je milovať. K potlačeniu a porušeniu slobody dochádza zakaždým, keď sa vykoná niečo, čo je proti Bohu a proti ľudstvu; zakaždým, keď sa človek rozhodne pre zlé činy, motivované sebeckom, nenávisťou, zlobou... Takže treba vychovávať seba i druhých k slobode, k správne užívaniu tohto úžasného daru, pre ktorý po stáročia mnohí ľudia - počnúc od kresťanských mučeníkov po všetkých tých, čo zápasili o slobodu svojho národa - obetovali svoj život, vyliali svoju krv. Byť slobodný znamená nenechať sa spútať ničím a nikým, pretože sloboda sa nežije na splátky.

„Sme povolani k slobode,“ hovorí Biblia, no musíme ju uskutočňovať v každom okamihu. Nie je napríklad možné požadovať väčší priestor slobody od svojich rodičov, a pritom sa stať otrokom módy, žargónu priateľov, reklamy, značkového oblečenia...

Sloboda, to nie je ovocie nakrájané na plátky, z ktorých ochutnáme len niektoré. Musíme byť dôslední, pokiaľ ide o slobodu: v rečiach i v skutkoch. Bude dobré pripomenúť slová Helderu Camaru, ktoré nás nabádajú k zamysleniu nad slobodou aj v osobnej rovine:

„Kto sa môže chváliť, že je slobodný? Kto nemá tajné žaláre, neviditeľné putá, ktoré čím menej vidno, tým viac tlačia?“

Na začiatku každého dňa máme nad čím rozmyšľať: som skutočne a úplne slobodný? Je pre mňa sloboda, okrem toho, že je to dar, aj každodenným výdobytkom?

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku